

[Flemming Jensen]

også danske firmaer, som jeg nævnte, der kan bruge det, og mange af de store firmaer, der fabrikere her i landet og bruger dansk arbejdskraft. I dag er det sådan – og hvordan det bliver, har vi allerede fået nogle betragtninger om – at en 25–30 pct. af seerne kan tage tysk TV delvis med reklamer, dvs. at vi i løbet af ganske få år får et forbrug af fremmede landes reklame-TV uden dansk indflydelse. Det synes jeg også vi skal tage med, når vi skal tage stilling.

For øvrigt synes jeg, at der i noget af denne debat indgår lidt dobbeltmoral. Vi har jo allerede i dag reklame i TV. Vi får bare ikke penge for den. Der er mange eksempler, f. eks. kunne jeg nævne en udmærket udsendelse i den fremragende serie, det må jeg vist nok kalde den, der hedder Sportslørdag. Her opsøger man en sponsorfinansieret badmintonkamp i Magasin i Lyngby. Det er da reklame, så det batter. Tænk i øvrigt på sportsarenaerne rundt om. Jeg har ikke ondt af det. Jeg synes ikke, det skader mig. Hvis jeg er blevet underlig, er det ikke på grund af reklamer i TV.

Jeg er ganske overbevist om, at indrettet på en fornuftig måde, sådan som vort forslag anviser det, vil vi måske for én gangs skyld kunne komme forud for udviklingen.

Steffensen (KrF):

Jeg vil gerne først komme med nogle principielle betragtninger og derefter med nogle bemærkninger til det, der er fremført under debatten.

Dette lovforslag er en genfremsættelse fra samlingen 1978–79, hvor forslaget som så mange andre forslag i denne samling kun kom til første behandling i tinget. Når man fra visse sider har talt om, at det indeholder noget, man har set mange gange, må jeg sige, at så kan der kun være tale om denne ene gang før.

Som nævnt i bemærkningerne er ændringerne i §§ 1, 6, 7 og 8 ret store. Derfor har kristeligt folkeparti ment det rigtigt, at vi fremsatte et selvstændigt forslag. Rent teknisk er forslaget søgt indarbejdet i kulturministerens forslag af 8. december 1977. Formålet er at sikre alsidigheden i et demokratisk styret radio og TV, og for at det kan ske, mener vi, at det er nødvendigt, at monopollet brydes.

I et pluralistisk samfund som vort, det vil sige et samfund, hvor alle anskuelser om end ikke lige gode i det mindste er ligeberettigede, er monopol på så vigtige kommunikationsmidler som radio og TV en umulighed. Danmarks Radios organisation er i realiteten udtryk for et monopolagtigt formynderi over for lyttere og seere, fordi vort folk ikke lænere har et entydigt kulturmønster, endsiges kulturgrundlag, hvad jo også debatten her i dag afslører med al ønskelig tydelighed. Det er vor opfattelse, at konkurrence i æteren vil medføre en større alsidighed og give ytringsfriheden og den kunstneriske frihed både kvalitet og bedre muligheder. Radio og TV må principielt betragtes som et meddelelsesmiddel på linje med dagspressen, ugeblade, bogudgivelser m.v., og ingen ville vel finde det rimeligt og rigtigt, endsiges naturligt, at der kun var én institution, der udgav disse ting. Kristeligt folkeparti mener ikke, at Danmarks Radio i dag lever op til alsidighedskravet. Det er der formodentlig andre der mener at Danmarks Radio gør. Det har ministeren jo givet udtryk for. Denne forskel i opfattelse kommer just af, at man definerer alsidighedsbegrebet forskelligt, sådan som vi også har nævnt i bemærkningerne.

Formanden:

Jo færre der er i salen, jo mere generer indbyrdes samtaler. Det skulle være logisk forståeligt, men det synes at have svært ved at sive ind.

Steffensen (KrF):

Efter vor opfattelse findes årsagen til den manglende alsidighed i selve strukturen. Det er derfor, vi finder det vigtigt, at strukturen ændres. Nogle kunne måske mene, at det skulle være en anklage, og det har vi også hørt i dag, mod medarbejderne i Danmarks Radio og TV, men det er det ikke. Jeg må nok mene, at det er en meget tendentiøs fremstilling. Disse medarbejdere arbejder jo inden for den givne radiolovs rammer, og det kan man naturligvis ikke på nogen måde bebrejde dem. Derfor er det rammerne, der skal laves om. Kristeligt folkeparti mener derfor, at radio og TV skal være forbrugerstyret. Den magt, der ligger i at producere og udsende radio og TV, får så sit mandat fra samfundet, og det bør naturligvis være tilfæl-